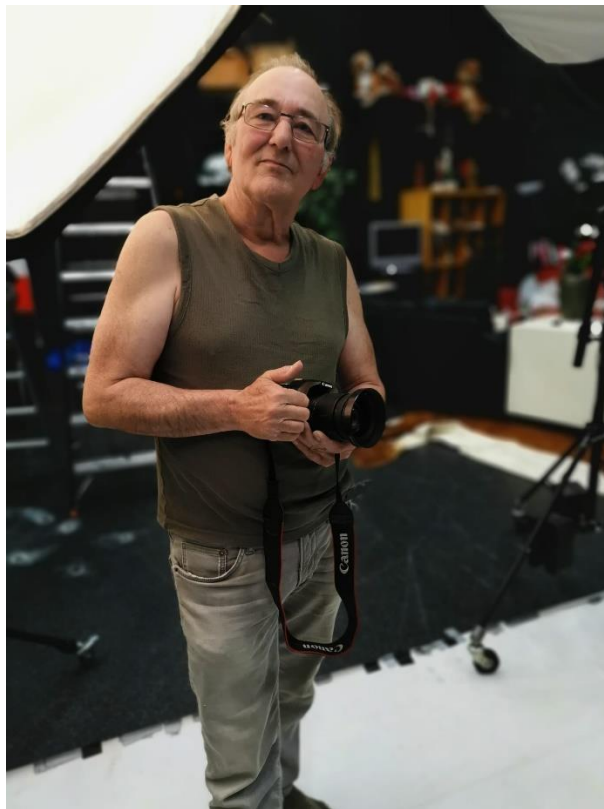

WILFRIED VAN DEN EIJDEN

Ik ben een oude lul, een aardige dwarsligger en heb overal verstand van!
Want wat een ander kan, moet mij toch ook lukken.

Wie ben je?

Ik ben Wilfried van den Eijden. Geboren in 1953. Een echte oude lul. Ik heb één dochter en twee kleindochters.

Ik heb mijn Sonja leren kennen toen ik 18 was, zij was toen 13. We hebben samen veel meegemaakt en veel tot stand kunnen brengen. Ze was 38 jaar mijn maatje (waarvan 33 jaar getrouwd) Mijn vrouw is 10 jaar geleden overleden. Een aantal jaar na het overlijden heb ik iemand leren kennen. Sinds 7 jaar is zij een goede vriendin die mij door moeilijke momenten heen trekt.

Ook heb ik een pleegdochter in Indonesië. Ik ging op vakantie en kreeg de tip om een boek mee te nemen. Nou ben ik niet zo'n lezer maar ik had onlangs het boek 'De fatale fuik' gekregen die in mijn vensterbank stof lag te vangen. Dat ging over een aantal zaken van mensenhandel. Vervolgens ontmoet ik in 2013 in Nederland een meisje en had het gevoel dat er iets niet klopte. Toen heb ik haar direct gevraagd of ze slachtoffer van mensenhandel was en toen barstte ze in tranen uit. Ze bleek illegaal in Nederland te zijn en was bang om de gevangenis in te gaan als er aangifte zou worden gedaan. Ze was heel erg bang maar ik heb haar op het hart gedrukt dat zij slachtoffer is en dat ik dan aangifte doe. Hij had haar al eerder

gedreigd dat hij meisjes had laten verdwijnen dus dat zij haar mond moest houden. Ik heb contact opgenomen met een rechercheur van de regio Haaglanden met als specialisatie mensenhandel. In de ochtend heb ik aangifte gedaan en in de avond stond er daar 16 man politie voor de deur. Toen zijn alle meisjes uit dat huis gehaald en opgevangen in een blijf-van-m'n-lijf huis. Ze zijn daarna teruggebracht naar Indonesië waar ze vandaan kwamen. Met één van die meisjes heb ik nog steeds contact. Ze is daar getrouwd en heeft een dochter gekregen (inmiddels is ook de tweede geboren). Ben daar al een aantal keer op bezoek geweest. Ben ook zeer goed bevriend geraakt met haar man. Ik zeg altijd "hier heb ik een huis en daar heb ik een thuis".

Iedereen mag van mij altijd alles doen wat ze willen, maar nooit onder dwang of tegen je zin.

En ook mag je geen andere duperen. Dus ben nog steeds blij dat ik deze aangifte heb gedaan, ondanks dat je dan zelf ook enig risico loopt op represailles van de dadergroep.

Wat voor werk heb je zoal gedaan?

Ik ben iemand van twaalf ambachten en dertien ongelukken. Mijn vader kwam te overlijden op mijn 13e. Met mijn opleiding Electra mocht ik alleen van die gele buisjes trekken en dat vond ik niks dus ben toen op mijn 14e gaan werken. Ben toen gaan werken bij een aannemer van PTT Telecom. Ik kreeg één avond in de week les in de aanleg van telefoonaansluitingen. De telefonie begon toen in opkomst te komen. Een aantal mensen hadden nog van die zwarte bakelieten toestellen maar toen wilde men de grijze telefoon met de draaischijf. Toen heb ik daar zwakstroom elektro en telefooncentrale-bouw geleerd. Ik moest een keer bijspringen bij een grondwerkklus en daar bleek ik wel talent voor te hebben. Er moest een buitenkabel aan een binnenkabel gekoppeld te worden. Een zogenaamde 900er. Dit zijn 1800 draden die aan elkaar verbonden moeten worden. Na bosjes van 30 draden begint de kleurcode opnieuw.

Ik ben vier dagen met die klus bezig geweest. Na een paar weken moest ik bij m'n baas komen. Ik dacht dat ik het verpest had en er veel te lang over had gedaan. Maar ze vroegen of ik wilde blijven want er stond twee weken voor!

Op m'n 16^e heb ik bij het ministerie van Justitie gesolliciteerd en ben ik aangenomen als bromfietskoerier. Toen deed ik de postkamer. Dan moest je stukken rondbrengen die bijvoorbeeld ondertekend moesten worden door de minister of stukken van de ministerraad rondbrengen. Dat was geen volledige dagtaak en ik kan niet tegen stilzitten dus toen ben ik me met de adresseermachine en de knipselkrant bezig gaan houden en de verzending van de post.

Dat heb ik gedaan tot ik op m'n 20^e in dienst moest wat ik helemaal niet zag zitten want ik kan niet zo goed tegen hiërarchie. Toen ben ik op de Veluwe gestationeerd geweest bij de Gele Ridders. Het korps dat op Prinsjesdag de saluutschoten op het Malieveld afschiet tijdens de troonrede.

Ik had tegen m'n baas gezegd dat hij mijn plekje vrij moest houden want over drie maanden ben ik terug! Toen zei hij dat dat niet kon omdat ik 24 maanden in dienst moest. Ik zei toen: "geloof me nou, over drie maanden ben ik terug". Na twee maanden was ik terug maar toen was m'n plek vergeven.

Ik ben uiteindelijk de dienst uitgegooid omdat ik het te bont zou hebben gemaakt. Ze zeiden dat het acceptabel was dat er per lichter twee man zou sneuvelen. Dat vond ik belachelijk en dat heb ik die sergeant gezegd. Dat was mijn eerste aanvaring met hem. Ik zat tussen allemaal Groningers en Friezen als klein Hageneesje. Toen werd ik gepest en getreiterd door die gasten en ik verstond ze amper.

Ik werd een keer 's ochtends wakker en toen was m'n gezicht helemaal stijf en koud. Hadden ze m'n gezicht 's nachts vol met tandpasta gesmeerd. Die sergeant stond aan m'n voeteneind te lachen. Toen heb ik m'n bajonet onder m'n kussen vandaan gehaald en ben ik hem achternagegaan.

Daardoor moest ik naar Utrecht naar een psychiater. Die vroeg wat ik wilde dus toen zei ik S5 want dan mag ik naar huis. S5 betekent Stabiliteit 5 dus dat is eigenlijk psychische ontoerekeningsvatbaar. De psychiater vond dat zonde want dan mocht ik nooit meer bij het rijk werken en ik was niet ontoerekeningsvatbaar. Ook zou mijn werkgever dan een probleem hebben want ik werkte bij het ministerie van Justitie. Dus toen heb ik groot verlof gekregen en kon ik ook niet meer opgeroepen worden. Ik heb m'n plunjezak ingeleverd en ben naar huis gegaan.

Toen mocht ik terugkomen bij het ministerie van Justitie maar dan in het archief tot er een geschikte post voor me was. Ik wilde eigenlijk na het behalen van mijn rijbewijs werken bij de Dienst Justitiële Inrichtingen in het gedetineerdenvervoer. Dat was toen nog naast de gevangenis in Scheveningen. Maar ik moest dan een aantal maanden archiefwerk blijven doen totdat er een paar oude knarren met pensioen zouden gaan maar dat werk was niks voor mij dus ben ik wat anders gaan zoeken.

Vervolgens ben ik bij autoverhuurbedrijf Achilles, aan het Spui in Den Haag, terechtgekomen. Daar heb ik een blauwe maandag gewerkt. Daarna heb ik drie maanden als glazetter gewerkt maar toen ging ik finaal door m'n rug heen. Na een paar maanden was ik helemaal versleten dus dat was veel te zwaar voor mij.

Die gasten die namen zo'n lange ladder op hun schouder maar ik lag met ladder en al zo achterover en toen vlogen alle spijlen eruit.

Daarna ben ik als chauffeur bij de Nederlands Documenten Reproductie (NDR) terecht gekomen. Dat zit in de Valeriusstraat in Den Haag. Daar ben ik in contact gekomen met het grafische vak. Dat was één van de eerste bedrijven die ook fotowanden e.d. kon printen. Als ze geen chauffeurswerk hadden dan sprongen ik op de afdelingen een beetje bij. Ik ben daar ook weer door m'n rug gegaan en mocht van de bedrijfsarts voorlopig niet werken maar na twee maanden thuiszitten was ik het zat. Ik heb gevraagd of ik ook lichtwerk mocht doen omdat ik wist dat er een mooie klus op het gebied van microfotografie was binnen gekomen. Dat heb ik een tijd gedaan maar toen ben ik om loonsverhoging gaan vragen want ik kreeg nog steeds chauffeursloon.

Als leerling microfotograaf kreeg je 200 gulden meer. Die baas wilde me 5 gulden per maand meer geven, maximaal. Toen ben ik pissig naar beneden gelopen en vroeg m'n leidinggevende wat er aan de hand was. Die is vervolgens namens mij naar boven gevlogen maar ik kreeg er niks bij.

Ik heb daarom weer om chauffeurswerk gevraagd maar dat was er niet en ik wilde niet meer terug dus ben ik op staande voet ontslagen vanwege werkweigering. Een advocaat heeft me het advies gegeven om aan collega's te vragen dat wanneer er werk was ze zouden waarschuwen en dan zou ik gewoon m'n werk wat ik deed als er geen chauffeurs werk was hervatten, dan konden ze me niet ontslaan wegens werkweigering want ik wilde tenslotte werken. Hij waarschuwde dat ze dan waarschijnlijk de politie

zouden bellen om mij eruit te zetten maar dan zou mij het werken onmogelijk worden gemaakt en dan heeft die baas geen poot meer om op te staan. Zo geschiedde.

Ik ben weer uitgenodigd op gesprek en uiteindelijk weer aangenomen als chauffeur en heb overal wat bijgesprongen behalve op de microafdeling. Mijn vrouw was ondertussen daar ook komen werken op de afdeling boekhouding. Die had het ontzettend naar haar zin maar ik ben weer wat anders gaan zoeken.

Via wat omzwervingen ben ik als repromedewerker bij Nijgh & Van Ditmar uitgeverijen terecht gekomen en daar heb ik acht jaar gewerkt.

Daar heb ik uiteindelijk mezelf overbodig gemaakt door aan te dringen op automatisering, wat toen een beetje op kwam. Ik hield me bezig met het maken van kopieën en de zetmachines en vond dat dat veel efficiënter kon als de auteurs het digitaal aanleverde.

Er was ook al een cultuurverandering gaande binnen het bedrijf. Nijgh en van Ditmar was van huis uit een rechtse uitgeverij en we werden overgenomen door de Weekbladpers (een linkse uitgeverij, o.a. bekend van Vrij Nederland en Opzij). Ik zat toen in de ondernemingsraad en daar waren wat conflicten met de nieuwe leidinggevendenden. Onder andere over de besluitvorming en papierinkoop. Dan maak je jezelf ook niet populair. Uiteindelijk ben ik met reorganisatieontslag gegaan.

Ben toen anderhalf jaar werkloos geweest. Op hun kosten heb ik nog wel een praktijkdiploma Informatica behaald. In de jaren 80 was er haast geen werk te krijgen en kreeg ik haast een boete omdat ik te weinig solliciteerde. Het advies was toen om dan maar te gaan solliciteren om het solliciteren. Toen heb ik maar gesolliciteerd op de functie van Directeur Sociale dienst in Voorburg. Wat ze geen leuke grap vonden. Ze vonden nog steeds dat ik te weinig solliciteerde dus toen ben ik het anders aan gaan pakken. Op 90% van de brieven die ik schreef kreeg ik geen antwoord.

Toen heb ik een A5-je gemaakt en daar heb ik opgezet: Gezocht: Werkgever (mannelijk/vrouwelijk). Daaronder een alinea wat ik wilde doen en een alinea met ervaring en m'n gegevens. Die ben ik uiteindelijk gaan versturen.

De sociale dienst was daar niet blij mee maar ik kreeg toen een respons van 80% op mijn brieven! Zelfs van de directeur van de Shell een handgeschreven brief. Ondertussen was ik bezig met een opleiding tot helpdeskmedewerker. Maar door op deze manier van solliciteren ben als ik wel als repromedewerker aan de slag gegaan bij de Centrale Recherche Informatiedienst (CRI). Dus bij een politieorganisatie, waar het toen ook nog heel hiërarchisch was. Dat was wel een grote terugval in inkomsten.

De Politie had het TIP-Bulletin, Tijdschrift Informatiepunten Politie, wat ze voortaan intern wilde gaan produceren in plaats van via een uitgever dus dat ben ik gaan doen. Dat was een soort papieren catalogus van de bibliotheek van de Politie. Vervolgens gingen steeds meer collega's en leidinggevendenden vragen of ik hun rapportjes en blaadjes wilde opleuken. Ik stoorde me ontzettend aan alle verschillende logo's en lay-outs die er de ronde gingen. Dat waren ook de meest afschuwelijke kleuren omslagen die gebruikt werden voor de rapporten. Dus ben ik daar begonnen met een soort huisstijl in te voeren. Wat uiteindelijk heeft geresulteerd in een complete huisstijl voor het KLPD (Korps Landelijke Politiediensten).

Er waren vaak verschuivingen in leidinggevendenden en reorganisaties (heb daar meer leidinggevendende versleten dan schoenen). Ook daar heb ik om salarisverhoging moeten vragen. De functieomschrijvingen

en salarisschalen werden nog regionaal geregeld dus niet iedereen kreeg hetzelfde betaald. Toen ik dat aankwaam bleek er nog meer niet te kloppen en ben ik anderhalf jaar bezig geweest met achterstallig loon te ontvangen. M'n functie is uiteindelijk erkend. Ook daar ben ik me weer bezig gaan houden met automatisering. Er werd een bulletin verzonden met opsporingsgegevens om buiten de eigen politieregio ook aan informatie te komen maar die was eigenlijk altijd achterhaald dus heb ik geopperd om een website te maken. Toen ben ik allemaal boeken gaan lezen over HTML en websites bouwen en daar heb ik me mee bezig gehouden. Ik had hele fijne collega's en heb er 25 jaar met veel plezier gewerkt.

Heb je hobby's?

Bij de politie verzorgde ik vaak de omslagfoto's van de rapporten en boeken die ik maakte maar ze hadden daar een camera waar ik niet mee overweg kon dus kreeg ik er een beetje een hekel aan. Terwijl ik als klein jochie zelfs mijn eigen foto's zelfde ontwikkelde en afdruckte. Maar door de drukke baan was fotograferen eigenlijk een beetje verwaterd.

Toen ik in 2014 een hartaanval kreeg mocht ik niet meer werken. Daarbij werd de automatisering en de vormgeving steeds meer gecentraliseerd. De bedrijfsarts zei toen dat ik m'n hobby maar moest oppakken. Er kwam ook een reorganisatie aan en ik had de keuze om óf in Driebergen te gaan werken óf te stoppen. Ik heb 18 maanden salaris gekregen en met vervroegd pensioen gegaan. Mijn vrouw was 3 jaar daarvoor overleden aan huidkanker, ze kreeg uitzaaiingen in de long dus dat was een hele zware periode. En financieel was het ook een hele grote terugval maar ik ben toch blij met de keuze die ik gemaakt heb want er was een periode dat ik m'n bed niet uit kon komen vanwege de vermoeidheid.

Mijn broer heeft mij een goede camera geleend en heb ik het weer opgepakt. Vrij snel heb ik een eigen camera gekocht en inmiddels fotografeer ik alweer zes jaar.

Wel miste ik mijn collega's heel erg en ik houd niet van natuurfotografie dus toen ben ik mensen gaan fotograferen. Dan had ik ook afspraken en een reden om m'n bed uit te komen. Het is echt een hobby en 99% van mijn werk doe ik gratis.

Ik heb het oude pand waar voorheen o.a. de Sater en de Rockz in zaten kunnen huren en dat is nu mijn atelier. Alles wat ik verdien met mijn fotografie dat stuur ik naar mijn pleegdochter in Indonesië.

Ooit vrijwilligerswerk gedaan?

Toen ik de eerste keer werkloos werd heb ik mij aangemeld als vrijwilliger bij Wijkbelangen Vereniging Voorburg-Noord. Ik woonde toen in de Van Heurnestraat. Die hadden overleg met de gemeente en politieke partijen en dergelijke omdat Voorburg Noord tot rehabilitatie gebied was uitgeroepen. Binnen twee maanden zat ik in het bestuur. De penningmeester vroeg nog of ik zijn taken niet wilde overnemen, hij ging namelijk met pensioen, maar ik ben helemaal geen boekhouder. Mijn vrouw had daar veel verstand van dus met haar hulp en die van de toenmalige penningmeester ben ik het toch gaan doen. Op een gegeven moment was ik daar 55 uur in de week mee zoet. Dat liep een beetje uit de hand! Op een gegeven moment werd ik door mijn vrouw gebeld dat de voorzitter gevraagd had of zij de nieuwe

secretaris wilde worden. Dat leek haar wel een goed idee want dan ze zag ze me tenminste nog. Dat hebben we jaren gedaan.

Ook hebben we samen de speel-o-theek in Voorburg opgericht. Dat we toen mochten onderbrengen bij de oude Haak-In in de Van Zegwaardstraat. We kwamen er, toen mijn dochter geboren was, achter hoe snel een kind speelgoed ontgroeit. Ik was werkloos en mijn vrouw werkte halve dagen dus je had niet veel te besteden. In Den Haag had je al Speel-o-theken, daar kon je dan speelgoed lenen. Dat hebben we toen hier ook opgericht. Volgens mij is dat een paar jaar geleden opgeheven.

En de politiek?

Ik ben pas sinds 2020 lid van de SP. Daarvoor ben ik nooit lid geweest van een partij. Dit is het eerste 'hokje' waar ik in ben gestapt. Ik hou eigenlijk niet zo van hokjes. Zo heb ik me ook bij de kerk laten uitschrijven.

Twee jaar geleden zag ik via Facebook dat er een protestactie tegen het leenstelsel voor studenten was. Toen ben ik daar heen gegaan en zat ik met een tiental studenten te kletsen en vroegen ze of ik mijn gegevens wilde achterlaten zodat er nog contact opgenomen kon worden. Toen werd ik gebeld door Piet de Ruiter en ben ik erin geluisd 😊.

Toen ik jong was vroeg mijn leidinggevende wat ik ging stemmen. Dat mochten ze niet vragen maar toen heb ik verteld dat ik Marcus Bakker ging stemmen. Ik kreeg direct te horen dat ik dat niet op hem mocht stemmen en er ook niet meer over mocht praten. Als ambtenaar mocht je blijkbaar geen CPN (Communistische Partij Nederland) stemmen. Achteraf werd Marcus Bakker de hemel in geprezen. Dat hij zo betrouwbaar en betrokken was. Nadat CPN is opgegaan in GroenLinks ben ik SP gaan stemmen.

Het kan mij niet links genoeg zijn, maar niet extreem. Ik ben sociaal en kan niet tegen onrecht. Dit past het beste bij mij. Veel politici vallen elkaar tegenwoordig persoonlijk aan en houden er dubbele agenda's op na. Daar heb ik een hekel aan. Ik kom oorspronkelijk uit een PvdA nest. Mijn vader stond ook altijd voor iedereen klaar en kon ook niet tegen onrecht. Dus ik denk dat het gewoon in mijn genen zit.

Op deze manier hoop en probeer ik mijn steentje bij te dragen tot een betere maatschappij.